

A Atklāsme un inspirācija:

❖ Vispārējā un īpašā atklāsme.

- Pāvils saka, ka tiem, kuri noliedz Dieva eksistenci, „nav attaisnojuma”, jo daba atklāj „Viņa neredzamās īpašības, Viņa mūžīgo spēku un dievišķību” (Rom. 1:20; Ps. 19:1).
- To, kā Dievs paredzēja grēka ienākšanu, mēs varam redzēt atjaunojošo spēku, ko Viņš iestrādājis dzīvajos organismos. Kad savainojamies, iedarbojas mehānismi, kas aizver brūci un atjauno audus. Un šie mehānismi jau bija tur, pirms brūce tika gūta!
- Taču arī labai kopš Ādama un levas grēkā krišanas ir grēka sekas (izlaupīšana, zemestrīces, ...)
- Tāpēc Dievs ir izmantojis tiešākas metodes, lai atklātu sevi: īpašo atklāsmi caur praviešiem un Jēzu Kristu, kā tas ir ierakstīts Bībelē, Dieva Vārdā (Ebr. 1:1–2).

❖ Inspirācijas process.

- Gadsimtiem ilgi Dieva darbi un vēstījumi tika nodoti mutiski, līdz Dievs iedvesmoja Mozu, lai viņš šos notikumus un Vārdus fiksētu rakstveidā.
- No tā brīža vēstis, kuras Dievs vēlējās saglabāt, tika uzrakstītas ar „iedvesmotu” cilvēku rokām, proti, Svētā Gara vadībā (2. Pēt. 1:21). Tas padara Bībeli par unikālu grāmatu, kas pilnībā ietver dievišķo atklāsmi.
- Kā noritēja šis inspirācijas process?
 - (1) Caur atklāsmēm un sapņiem (4. Moz. 12:6)
 - (2) Caur personīgiem piedzīvojumiem (1. Jņ. 1:3)
 - (3) Pamatojoties uz vēsturisku izpēti (Lk. 1:3)
 - (4) Caur dievišķām atklāsmēm (2. Pēt. 1:21)

B Praviestiskās saziņas veidi:

❖ Mutiskie vēstījumi.

- Dievs ir četras reizes uzrunājis cilvēkus tieši:
 - (1) Ādamu un levu (1. Mozus gr. 2:16–17)
 - (2) Dodot 10 baušļus (5. Moz. 4:12)
 - (3) Jēzus kristībās (Mt. 3:17)
 - (4) Apskaidrošanas brīdī (Mk. 9:7)
- Savukārt pravieši mutiski ir nodevuši Dieva Vārdus, skaidri norādīja: „Tā saka Kungs” (Jūd. 6:8). Šie vēstījumi – tāpat kā Noasa gadījumā – ne vienmēr ir tikuši fiksēti rakstveidā.
- Par daudziem praviešiem zinām tikai to, ko citi ir uzrakstījuši, taču viņiem bija tāda pati autoritāte kā tiem, kuri savus vēstījumus atstāja rakstveidā. Starp viņiem ir Nātans, Ēlija, Elīsa un Jānis Kristītājs.

❖ Rakstiskie vēstījumi.

- Kādi bija daži no iemesliem, kāpēc Dievs nolēma Savu vēstījumu iemūžināt rakstveidā?
 - (1) Lai atcerētos notikumus (2. Moz. 17:14)
 - (2) Lai pamācītu (Sak. 12:10)
 - (3) Lai mudinātu uz grēku nožēlu (Jer. 36:2–3)
 - (4) Lai sniegtu atdarinošus vai noraidošus piemērus (1. Kor. 10:11)
 - (5) Lai zinātu nākotni (Atkl. 1:19)
- Bībelē pravieši izteica gan savas cilvēciskās atziņas, gan citu cilvēku atziņas. Tajā ir gan dzejoļi, gan vēsturiski stāsti, gan rakstiskas svētrunas. Dažreiz tajā ir citāti no autoriem, kas nav minēti Bībelē, vai pagānu ķēniņu likumi.
- Tomēr Bībelē nav dažādu iedvesmas pakāpju. Nav svarīgi, vai tajā ir rakstītas svētrunas, notikumi vai pravietojumi — visa Bībele ir Dieva iedvesmota un laika gaitā uzticami nodoti Viņa vēstījumi (2. Tim. 3:16–17).

❖ Drāma, simboli, līdzības.

- DRĀMA:
 - (1) Hozeja 1:2-9. Dievs pavēlēja Hozejam precēt sievieti, kas bija izdarījusi laulības pārkāpšanu, lai attēlotu Israēla neuzticību.
 - (2) 1. Kēniņu 20:37-42. Viens pravietis lūdza otram viņu sist un kaujas laikā izlikties par ievainotu, lai nosodītu Ahaba grēku.

(3) Jeremija 13:1-11. Pēc Dieva pavēles Jeremija nopirka jostu un to paslēpa. Pēc tam Dievs lika viņam atgriezties pēc tās, lai parādītu Jeruzalemes morālo stāvokli.

— SIMBOLI:

(1) 2. Mozus 25:8. Priesteri, svētnīca un tajā notiekošie rituāli ir simboli, kas sīki izskaidro Pestīšanas plānu.

(2) Atkl. 13:2. Grāmatā „Daniels” un „Atklāsme” tiek izmantoti simboli (piemēram, zvēri, ragi u. c.), lai attēlotu vēsturiskos notikumus.

(3) Jāņa 15:1. Jēzus izmantoja simbolus, lai izskaidrotu savu misiju, piemēram, Gaismu, Vinogulāju, labo Ganu...

— LĪDZĪBAS:

(1) Jesaja 5:1-7. Praviēši izmantoja līdzības, lai aicinātu cilvēkus pārdomāt savu garīgo stāvokli.

PIELIKUMS: ATKLĀSME UN INSPIRĀCIJA ELENAI G. VAITAI

Elena Vaita bija dievišķi iedvesmota. Viņas raksti, dzīve un kalpošana liecina par to, ka viņa bija patiesa praviete. Viņai piemita tā pati iedvesma kā Bībeles praviēšiem, lai gan viņa nekad neuzskatīja, ka viņas raksti būtu līdzvērtīgi Svētajiem Rakstiem. Viņa vienmēr uzskatīja Bībeli par autoritatīvu un neapstrīdamu Dieva atklāsmi.

Viņa atzina, ka iedvesmas process ietvēra mijiedarbību starp dievišķo un cilvēcisko. Dievs paziņoja Savus vēstījumus, bet pēc tam pravietis nodeva dievišķo norādījumu, izmantojot savus vārdus. Viņš uztvēra cilvēcisko domu dievišķo iedvesmu kā dievišķās atklāsmes un cilvēciskās pieredzes apvienojumu.

Viņa norādīja, ka ne visas cilvēciskās pieredzes un saziņas, ko viņa nodeva tālāk, bija iedvesmotas. Lasot viņas rakstus un piedzīvojumu aprakstus un izturoties pret tiem, ir svarīgi ņemt vērā šo atšķirību, jo īpaši attiecībā uz viņas rakstiem un dienasgrāmatām.